

เทศน์เช้า วันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๗

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตาก ต.โพธาราม จ.ราชบุรี

พระพุทธเจ้าเกิดจากใคร พระพุทธเจ้าเกิดจากพ่อเป็นพระสุทโธทนะ
พระพุทธเจ้าก็มีพ่อแม่ พระก็มีพ่อแม่ ใครไม่รักพ่อรักแม่ ทุกคนรักพ่อรักแม่หมด การ
รักพ่อรักแม่ เห็นไหม การรักพ่อรักแม่เป็นความกตัญญูตเวที เราได้ร่างกายนี้มาเพราะ
ใคร? ได้ร่างกายมาจากพ่อจากแม่ พ่อแม่เลี้ยงดูเรามานี้พระอรหันต์ในบ้านไง เป็นพระ
อรหันต์ของเรา เพราะอะไร? เพราะในการฆ่า ฆ่าพระพุทธเจ้า ฆ่าบิดามารดา เป็น
อนันตริยกรรมเหมือนกัน พระอรหันต์ของเราอยู่ในบ้านเราต้องเลี้ยงดู เราต้องดูแลของ
เรา ความดูแลของเราความผูกพันของเรา สิ่งนี้เป็นเรื่องของโลกเป็นเรื่องของวิญญูะ

เวลาประพฤติปฏิบัติธรรม ไม่คิดถึงพ่อไม่คิดถึงแม่ ไม่คิดถึงนี่มันเป็นไปได้
อย่างไร เพราะนี่มันเป็นการก้าวเดิน ถ้าเราไม่มีทานเราไม่มีการเสียสละ เราจะมีศีลได้
ไหม ถ้าเราไม่มีศีลเราจะภาวนาได้ไหม เราจะทำสมาธิได้ไหม แล้วคนที่เข้าวัดเข้ามานี้ไม่
คิดถึงพ่อคิดถึงแม่หรือ คิดถึงพ่อคิดถึงแม่อยากให้พ่อให้แม่ได้มีปัญญาได้มีความศรัทธา
มีความเชื่อ เพราะอยากให้พ่อแม่มีความสุข พ่อแม่ก็ว่าอยากให้ลูกมีความสุข อยากให้ลูก
มีครอบครัว อยากให้ลูกอยู่ในสถานะทางสังคมให้ในสังคมมีที่ยืน สังคมนี้น่าเห็น
สภาวะแบบนั้น สิ่งนี้เป็นความเห็นของเรา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดจากพ่อจากแม่ เวลาพลัดพรากจากพ่อจากแม่
มานะ พ่อเจ็บปวดมาก เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าออกไปประพฤติปฏิบัติแล้ว
นี่ พ่ออยากจะให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นจักรพรรดิ เป็นการครองเรือน
รักษาไว้ละไม่ให้ออกไปสังคมภายนอก อย่งใดที่เป็นความสุขปรนเปรอทุกอย่างเลย

แต่เวลาออกไปชมสวน ไปเห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย เอ๊ะ! มันมีอย่างนี้
ด้วยหรือ นี่การปิดไว้ การปรนเปรอไว้จนไม่เคยเห็นสิ่งนี้ไง พอไปเห็นสิ่งนี้สะท้อนใจ
มาก พอสะท้อนใจมากเวลาจะออกประพฤติปฏิบัติต้องหนีออกไปเลย เพราะตอนนั้นยัง
ไม่มีธรรมวินัย

แต่ในปัจจุบันนี้คนจะบวชพระต้องพ่อแม่อนุญาตนะ เพราะอะไร? เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าออกไปประพาศปฏิบัติที่นี่ พระเจ้าสุทโธทนะเจ็บปวดมาก แต่เจ็บปวดมากมันก็เวียนตายเวียนเกิดในเรื่องของโลก เวลาออกไปประพาศปฏิบัติเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กลับไปเอาพ่อไป กลับไปเอาพ่อกลับไปเอาแม่ แม่เป็นเทวดาอยู่บนดาวดึงส์ขึ้นไปเอาแม่ นี่กลับไปเอาพ่อ สุดท้ายแล้วไปเอาพระราหุลออกบวชอีก นางพิมพาบอกว่าให้ขอสมบัติให้ขอทรัพย์จากพระพุทธรูป องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพิจารณาแล้ว ทรัพย์ที่ควรจะให้ลูกมันจะเป็นสมบัติการครองเรือนหรือว่าจะให้สมบัติเป็นอริยทรัพย์จากภายใน ถึงให้ราหุลบวช ให้พระสารีบุตรบวชราหุล นี่สิ่งนี้ให้เป็นสมบัติจากภายใน

แล้วพระเจ้าสุทโธทนะถึงได้ขอ ขอว่าเวลาลูกจะบวชต้องให้พ่อแม่อนุญาตก่อน ถ้าไม่ให้พ่อแม่อนุญาตก่อนมันเป็นความเจ็บปวด ขอธรรมวินัยไว้ในศาสนา ผাগไว้ใจ คุอย่างนางวิสาขาขอเรื่องผ้าอาบไว้กับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่เดิมพระปฏิบัติไม่มีนะ การถวายผ้าถวายจีวรนี้ไม่มี เก็บเอาจากซากศพ สิ่งที่ว่าซากศพ เพราะสมัยอินเดียโบราณเขาห่อด้วยผ้าแล้วไปทิ้งไว้ในป่าช้า เราจะต้องไปซักผ้ามาอย่างนั้นเอามาซัก เอามาทำของเรา กฎหบดีจีวรเกิดจากจิตตคหบดีขอถวายไป ขอถวายจีวรกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงอนุญาตกฎหบดีจีวรมา สิ่งนี้มันเริ่มเสื่อมมาๆ คือว่ามันเริ่มงามมาๆ สิ่งที่ยังมานี้แล้วโลกเป็นใหญ่ไม่ได้ ถ้าโลกเป็นใหญ่เราจะเห็นสภาวะโลก นี่เราต้องอยู่กับพ่อกับแม่ เราต้องรักษาพ่อรักษาแม่ เราเลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่ด้วยร่างกาย ถ้าเราเลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่ด้วยหัวใจ ถ้าพ่อแม่เรื่องร่างกายสังคมเจือจางกันได้ สังคมช่วยเหลือกันได้ แต่หัวใจมันเจือจางได้ยากมาก เพราะเวลาทุกข์ เห็นไหม

แม่ของพระสารีบุตรมีลูก ๑๐ กว่าคนนะ แต่ว่าออกบวชเป็นพระอรหันต์ ๗ หรือ ๘ องค์นี้ มีลูกเป็นพระอรหันต์แต่ตัวเองเป็นมิชฌาติภูริ พระสารีบุตรท้อใจมาก ลูกของแม่บวชเป็นพระอรหันต์ตั้งเจ็ดแปดคน ทำไมแม่ไม่เข้าใจเรื่องศาสนาแล้วพิจารณาของเราว่าจะทำอย่างไรให้แม่เข้าถึงศาสนา เพราะแม่เป็นคนหบดีเหมือนกัน มีฐานะร่ำรวยมาก ดำรงชีวิตในโลกสบายมาก อยู่ได้สบายมาก แต่แม่ก็ต้องตายไป ต้องเกิดต้องตาย ต้องเวียนไปตามวัฏฏะ พิจารณาแล้วใครเป็นคนเอาแม่ได้ ก็ตัวเองเอาแม่ได้ไง ต้องกลับไป

กลับไปในห้องที่ตัวเองเกิดนั่นนะ เข้าไปนี่ เป็นโรคประจำตัวคือโรคท้องร่วง เวลาถ่ายเป็นเลือดเลย พระอินทร์มาอุปัฏฐาก พรหมมาอุปัฏฐาก แม่แปลกใจว่าแสงสว่างนี้พุ่งเข้าไปในห้องนี้มันเรื่องอะไร? มันอะไร? เข้าไปถามลูกชาย นั่นไครมานะ พระอินทร์มา ลูกของเราหรือพระอินทร์มาอุปัฏฐาก พอตกกลางคืนตกตึกขึ้นมาพระพรหมมา ลูกของเราหรือ

ทิฐิमानะไง ความมานะว่าเราเป็นแม่ไง ลูกเราคลอดมาจะมาสอนเราได้อย่างไร สิ่งทีลูกของเราจะมาสอนเราเป็นไปไม่ได้ เพราะเราเลี้ยงเขามานี้ ทิฐิमानะนี้ เราจะมีปัญญาไม่มีปัญญาทิฐิमानะมันมีอยู่แล้ว ระหว่างพ่อกับแม่ ระหว่างผู้ใหญ่กับเด็ก ผู้ใหญ่จะมีอย่างนี้มาก เวลาพระออกบวช พระออกบวชผู้เฒ่านี้การประพฤติดิปฏิบัติสั่งสอนมันเป็นได้ยากเพราะอะไร? เพราะว่าตัวเองประสบการณ์ทางโลก

เรื่องของโลกมันเป็นประสบการณ์ทางโลก มันเป็นการธุรกิจ มันเป็นการแสวงหา การแสวงหาอย่างนั้นมันเป็นเรื่องของโลกเขา ถ้ามันมีศีลธรรมจริยธรรม ศีลธรรมคือความถูกต้อง ไม่เกิดมโนกรรม การเกิดมโนกรรมเราคิดสิ่งใดก็แล้วแต่มันเบียดเบียนเราก่อน แล้วมันฝังใจ จริตนิสัยเกิดตรงนี้ เราฝึกหัดได้นิสัย เวลาบวชขึ้นมาต้องขอนิสัยครูบาอาจารย์ ๕ ปี การประพฤติดิปฏิบัติให้ได้นิสัยครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์จะได้สละออก สละสิ่งต่างๆ ออก สละเจือจางกันในหมู่สงฆ์

ในหมู่สงฆ์เหมือนกับมนุษย์คนเดียวกัน แขนขาเดินไปด้วยกัน ในหมู่สงฆ์ต้องสละกัน ในหมู่สงฆ์ต้องให้อภัยกัน ในหมู่สงฆ์การประพฤติดิปฏิบัติมันจะก้าวเดินไป ถ้าเราหมู่สงฆ์ เราเป็นแผลที่ใดที่หนึ่งก็แล้วแต่ในหมู่สงฆ์มันจะขัดออกไปในร่างกายนั้น นี่ก็เหมือนกัน การสละอย่างนั้นถึงขอนิสัย การขอนิสัย การชำระการตัดแปลงตนเข้ามา คัดแปลงจริตนิสัย คัดแปลงจากหัวใจเข้ามา เห็นไหม เลี้ยงใจชอบ

ในสมัยพุทธกาล ที่ว่าเอาพ่อเอาแม่หาบไว้นะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าเอาพ่อเอาแม่ไว้นบ่าซ้ายและบ่าขวานะ แล้วเลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่ไว้ตลอด แล้วให้พ่อให้แม่จับถ้ายบนบ่าของเรา นี่กับเราเปิดตาใจของแม่ เราเปิดตาใจของพ่อเรา เราเปิดตาใจเราตายแล้วไปไหน ชีวิตนี้คืออะไร พ่อแม่การแสวงหาแสวงหามาเพื่อปัจจัย ๔ เรามีพ่ไหม ถ้าเรามีพ่แล้วนี้ หัวใจมันทุกข์ร้อนไหม? จะหาทางออกอย่างไร? การประพฤดิ

ปฏิบัติมันถึงเกิด คีล สมาธิ ปัญญา ถ้าปัญญาอย่างนี้เกิดขึ้นมานี้ ปัญญาของโลกเขามันเป็น จินตมยปัญญา จินตมยปัญญานักวิทยาศาสตร์เขาคิดของเขาเป็นสภาวะแบบนั้น

แต่ภาวนามยปัญญา ปัญญาอันละเอียด ปัญญาอันนี้เกิดในศาสนาพุทธ “สุกัถะ เธออย่าถามให้มากไปเลย ศาสนาไหนไม่มีมรรค ศาสนานั้นไม่มีผล” ศาสนาต่างๆ ว่าการ ปฏิบัติศาสนาไหนก็มีการปฏิบัติ ทำสมาธิศาสนาไหนก็มีการทำสมาธิ นี่เจ้าชายสิทธัตถะ ไปเรียนกับเขามาสมาธิมันมีอยู่โดยดั้งเดิม แต่ปัญญาอันนี้ไม่มี เจ้าชายสิทธัตถะไปเรียน กับอาจารย์ดาบส เข้าสมาบัติ ๘ ได้ ทำสมาธิได้ กาฬเทวิลเหาะเหินเดินฟ้าได้ ไปอยู่บน พรหมได้ มนุษย์นี้เหาะขึ้นไปอยู่บนพรหมก็ได้ ทำจิตละเอียดขนาดไหนก็ได้ แต่ไม่สามารถชำระกิเลสได้ เพราะสิ่งนี้เป็นพลังงานของใจที่ส่งออกไป

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาถึงว่าอัสวักขฌาณ อัสวักขัย อัสวักคือ ความหมักหมมของใจ สิ่งนี้ชำระขึ้นมา นี่มรรคเกิดตรงนี้ มรรคโค ทางอันเอก มรรค ๘ สิ่งที่ว่าปัญญาชอบๆ เดียวนี้เราตีปัญญากันโดยปัญญาสามัญสำนึกนะ ปัญญาของเราๆ มี ปัญญามาก คูสิ ถ้าเป็นชาวพุทธ ชาวพุทธถ้ามีอำนาจวาสนามาก เศรษฐีโลกต้องเป็นชาว พุทธสิ ทำไมเศรษฐีโลกเป็นชาวศาสนาอื่นล่ะ ไม่เป็นชาวพุทธ อันนั้นเป็นสภาวะเป็น เรื่องของตัวเลข เป็นเรื่องของความเป็นไป

เขามีมากขนาดไหนเขาก็ทุกชั้นนะ เขาทำมุลนิธิ เขาเผื่อแผ่โลกเป็นพันๆ ล้าน เพราะเขาต้องการความสุข แต่เขาเคยได้ให้ทานในศาสนาพุทธไหม เขาเคยได้ทำบุญไหม เราลืมโอกาสได้ทำบุญ เรามีโอกาสได้ชำระใจของเรา เราเปิดน้ำเสีย น้ำที่มันเสียเราเปิด ออกเพื่อให้น้ำมันถ่ายมา น้ำดีไล่น้ำเสียออกไป นี่การสละทานของเราก็เหมือนกัน เรา สละออก เราเปิดหัวใจของเราสละออกไป นี่เราย่น้ำเสียออกจากใจ เราเอาน้ำดีเข้ามา สิ่งนี้เป็นเรื่องของทาน เขาได้ทำของเราไหม ถ้าเราเป็นชาวพุทธ เห็นไหม

“สุกัถะ เธออย่าถามให้มากไปเลย” มรรคเกิดจากใจ มรรคเกิดจากภายใน ปัญญาอันนี้มันจะเกิดขึ้นมา ถ้าใครเห็นปัญญาความเป็นจริงอันนี้มันสดสังเวชมาก สังเวชว่าความคิดของโลกเขาคิดขนาดไหนกิเลสพาใช้ซะ อยู่กับหลวงตา หลวงตา บอกคนไหนฉลาดมากโง่สองชั้น เพราะตัวเองความคิดนั้นเป็นเรื่องของโลกก็ยังไม่รู้ว่า

เป็นเรื่องของโลกนะ แล้วยึดมั่นถือมั่นของเราว่าเรารู้ นี่ มันเป็นความโง่สองชั้น มันโง่สองชั้น มันเลยแก้ตัวเองได้ยาก

แต่พวกเรากำหนดพุทโธๆ ทำเหมือนคนโง่ เหมือนกับคนโง่ แต่มันจะฉลาดไง ฉลาดเพราะอะไร? เพราะจิตมันจะสงบ พอจิตมันสงบขึ้นมานี้มันเห็นสภาวะความเป็นไปของจิต สภาวะความเป็นไปของจิตเหมือนคนโง่นะ แต่มันจะฉลาด ไ้คนที่ฉลาดทางโลกเขาบอกว่าคนฉลาดเอาตัวรอดไม่ได้ แต่ถ้าคนโง่ พุทโธๆ พุทโธมันสงบเข้ามา เวลามันเกิดขึ้นมาสภาวะของมันมันเป็นปัญญาโดยสังขาร ปัญญาโดยธรรมชาติ ธรรมชาติคือไม่มีตัวตน คนเรามีปัญญามากขนาดไหน เห็นสภาวะกาย เวทนา จิต ธรรม มันก็ปล่อยวางได้ คนนั้นโง่ขนาดไหนก็แล้วแต่เขาไม่มีปัญญาเลย แต่เวลาเขาเห็นสภาวะกาย เวทนา จิต ธรรม สภาวะกายที่แปรสภาพไป ความเป็นไปอันนั้นนะ สิ่งนั้นนะมัน สะเทือนหัวใจมาก แล้วหัวใจนั้นปล่อยออกมา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีธรรมอันนี้ ถึงไปโปรดพ่อพระเจ้าสุทโธทนะ จนเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา สามเณรราหุลออกมาบวชก็เป็นพระอรหันต์ สิ่งนี้เวลาจรโลง ศาสนาจรโลงครอบครัว เกิดมาจากพ่อจากแม่ ทุกคนก็รักพ่อรักแม่ แม่ก็รักลูกทั้งนั้นนะ แต่เรื่องของทางโลกเราก็นั่นแหละ เราก็อาศัยกัน สิ่งที่เกิดได้หยาบๆ อย่างนั้นอย่างหนึ่ง สิ่งที่เราออกมาบวชออกมาประพฤติปฏิบัติมันเป็นอีกอย่างหนึ่ง ถ้าสิ่งนี้เกิดขึ้นมาศาสนาจะอยู่ได้ ความเจ็บปวดของใจ ทุกข์มันเป็นเรื่องมันเป็นความจริงอยู่แล้ว แต่ความเจ็บปวดเพื่อจะแลกกับคุณงามความดี ความเจ็บปวดเพื่อจะแลกกับบุญกุศลอันมหาศาล อันนั้นนะ อันนั้นประเสริฐมาก สิ่งทีประเสริฐ

แต่มันเป็นสิ่งที่ประเสริฐมันเป็นสิ่งที่ละเอียดจนเรามองไม่เห็น เราเห็นแต่สมบัติคือเงิน สมบัติคือแก้วแหวนเงินทอง สมบัติที่เป็นความสุขใจเรามองไม่เห็น เวลานี้เขาออกไปทัวร์กันเมืองนอกออกไปทัวร์ที่ต่างๆ ก็เพื่อความสุขเพื่อความพอใจ สิ่งนั้นแลกมาด้วยเงิน แต่ทำสมาธิแลกด้วยเงินไม่ได้ ต้องเกิดปฏิบัติขึ้นมา บุญกุศลแลกมาด้วยเงินไม่ได้ เว้นไว้แต่การสละทาน สิ่งที่เราสละไป ให้ทาน รดน้ำที่โคนต้น ผลออกจากปลายของต้น เราจะไปเด็ดผลออกมา เราจะเอาผลนี้ไปติดอยู่ที่ปลายต้นไม่ได้ เราต้องรดน้ำที่โคนต้นไม่ ใ้ปุ๋ยรดน้ำโคนต้น

นี่ก็เหมือนกัน เราสละทานออกไปเพื่อรักษาใจของเรา ใจของเราจะเจริญงอกงาม
ขึ้นมา งอกงามในศาสนานะ แล้วมันจะมีธรรมในหัวใจ นี่มีธรรมเป็นพ่อเป็นแม่ เราเกิด
เป็นลูกของพ่อของแม่ แล้วเราก็จะมีธรรมในหัวใจของเรา เราเกิดในธรรม เอโก ชัมโม
ธรรมอันเอกจากหัวใจอันนั้น ถึงบอกพ่อแม่ความกตัญญูเป็นส่วนหนึ่ง พ่อแม่เป็นพระ
อรหันต์ในบ้านของเราส่วนหนึ่ง เราประพฤติปฏิบัติใจของเราเป็นธรรมขึ้นมาอีกอย่าง
หนึ่ง สิ่งตัวอย่างหนึ่งเห็นไหม เป็นพระอรหันต์นั้นเป็นการเปรียบเทียบ พ่อแม่เป็นพระ
อรหันต์ของลูกนี้เปรียบเทียบขึ้นมา เพราะเราได้สมบัติอันนี้มามากมหาศาลมาก

เราประพฤติปฏิบัติขึ้นมาได้ธรรมอันนี้ขึ้นมา เราได้จากพระพุทธเจ้านี้ยิ่ง
มหาศาลเข้าไปใหญ่ มันถึงเทียบเคียงกันมาว่าสิ่งใดเป็นประโยชน์อย่างกลาง อย่างหายา
อย่างละเอียดเข้าไปเรื่อยๆ เราถึงจะเจริญเติบโตขึ้นมา ร่างกายก็เจริญเติบโตขึ้นมา หัวใจก็
เจริญเติบโตขึ้นมา จากปุณฺณเป็นกัลยาณปุณฺณ เป็นอริยบุคคล จนถึงที่สุดได้ เอวัง